

P E L H Í V Á S

Eztizedek óta feltelen sírokban, olykor nem is temetőben nyugosz-
nak azok, akiket 1956 után bírósági ítéletek alapján politikai okok-
ból kivégeztek vagy ítélet nélkül elpusztítottak. Sokuknak még a
neve sem ismert: hozzátartozóik némán, az igazságtétel reménye nél-
kül gyászolják őket gondolatban. Megfosztották őket attól, hogy el-
hessenek a kegyelet és a személyre szóló nyilvános megemlékezés jo-
gával; azaz a joggal, melyet az emberi jogokról szóló 1948-es
genfi egyezmény 17. cikkelye ír elő - ezt a magyar kormány is alá-
írta -, és 1973 óta a hazai jogszabályok is megszorítás nélkül biz-
tosítanak.

Ahhoz, hogy a joggal élni is lehessen, tudni kell, hogy valójá-
ban hová is temették el az áldozatokat, és lehetővé kell tenni, hogy
hozzátartozóik szabadon dönthessenek földi maradványaik sorsáról.

Az emberek telnek, egyre kevesebben élnek a közvetlen hozzátartozók
közül, s még kevesebben tudják, hogy van törvényes joguk a kegyelet
gyakorlására. Az utóbbi időkben elszórtan benyújtott kérelmekre hó-
napok óta húzódik a válasz és félő, hogy az áldozatok véptiszteessé-
gének ügyét a hatóságok időtlen időhig elhúzzák.

Éppen ezért a Történelmi Igazságtétel Bizottsága közös cselekvés-
re szólít föl minden érintettet!

Éljenek a törvényben biztosított kegyeleti jogaikkal és követel-
jék, hogy eltemettethessék hozzátartozóikat!

Ugyanakkor az is jogos erkölcsi igény, hogy mindazok, akik az
1956-os közös ügy, a demokratikus Magyarország mepteremtésének kí-
sérlete miatt váltak áldozattá, vezetőik életüket, halálukban is
együtt maradhassanak, ha hozzátartozóik így kívánják. Azért véljük
ezt fontosnak, mert ha a hatóság részánja magát végre a sírok ako-
nosítására, kiderül majd: sok olyan sír van, amelyet már nincs ki-
ápoljon. Azt tervezzük, hogy mi többiek, - mindazok segítségével,